

De Erfenis

Marleen Dolman

Hoofdstuk 1

Het zand dat Lonne Ibis uit haar handen liet glijden, viel roffelend op de donkerhouten kist in het gat in de grond. Met een zwaar gemoed liep ze voorbij het graf om haar broer de ruimte te geven zijn handje zand op de kist te laten vallen. Ze zocht de menigte af. Koen stond vast ergens achteraan. Daar had zij ook willen staan, maar de priesteres had haar herkend en naar voren gehaald om bij haar familie aan te sluiten. Haar nicht, Marina Faas, ving haar blik en schonk haar een meelevende glimlach, zo een die geen humor bevatte, maar meer als erkenning diende. Lonne knikte en liet haar blik verder over de menigte gaan, onderwijl ooms, tantes en andere leden van haar moeders coven, haar heksengemeenschap, negerend.

Een stevige hand pakte haar bij een arm en draaide haar weg van de menigte. De ringen die de hand versierden, drukten in haar arm en de hand liet haar pas los toen ze naar het graf gericht stond.

“Je bent gekomen.” Haar moeder was iets kleiner dan zij en te mager om slank genoemd te worden. Haar zwarte haren en donkere ogen had ze aan haar andere drie kinderen doorgegeven, maar niet aan Lonne, die met blonde krullen en helderblauwe ogen op haar vader leek.

“Natuurlijk ben ik gekomen. Esther was mijn zus.” Het was vreemd om deze vrouw te spreken. Sinds ze zes jaar geleden uit huis was gegaan, had ze geen contact meer gehad met haar familie. Esther was de enige die haar was blijven opzoeken. Zelfs Marina, met wie ze bevriend was geweest, had niet de moeite genomen contact op te nemen na de breuk.

Haar broers hadden hun handje zand op de kist laten vallen en namen hun plek in naast het graf, elk aan een van de lange zijden. Ze vouwden hun handen in elkaar, hun wijsvingers omhoog, sloten de ogen en begonnen zacht aan hun gebed terwijl Marina naar voren stapte om haar handje zand te strooien.

De armbanden rond moeders pols rinkelden terwijl ze haar haren over haar schouder naar achteren veegde. “Met Esthers dood gaat onze erfenis naar jou over,” zei ze met gedempte stem. “Je moet je plaats innemen als hoofd van de familie. Wanneer kom je naar huis?”

Lonne beet haar tanden op elkaar. Esther lag amper in de grond en moeder zocht al een vervanger. Die vrouw had maar één doel voor ogen: de magie in de familie houden.

Als vierde kind en tweede dochter had Lonne nooit een officiële rol gehad. Zij was slechts een reserve geweest voor als er iets met Esther zou gebeuren, iets zoals dit. Ze was verwekt ‘voor de zekerheid’, om te voorkomen dat de magische erfenis, die enkel via de vrouwelijke lijn werd doorgegeven, zou worden overgenomen door Marina, tante Brechtjes oudste dochter.

Zou zij voor moeder nooit iets anders zijn dan een middel tot een doel?

Omdat ze niet reageerde, gooide moeder het over een andere boeg. “Wie is die jongen die je hebt meegebracht?”

“Koen,” antwoordde ze met nadruk op zijn naam, “is mijn verloofde.”

“Is hij een hoeder?”

“Hij is boekhouder.”

“Oh? Bij de Astellas? Of de Berends?”

De Astellas en de Berends behoorden tot een zijtak van hun familie. Ze waren nog wel betrokken bij de kring, maar hadden weinig macht. Binnen een paar generaties zou de magie opdrogen in hun lijn, dus hadden ze andere doelen om na te streven. De Astellas hadden een

sportwinkelketen opgezet en de Berends runden een succesvolle garage.

“Bij de Lidl.”

Voor het eerst keek de oudere vrouw haar met grote ogen aan. “Hij is een sterveling?”

“We zijn allemaal stervelingen, moeder.” Lonne gebaarde kort naar het graf dat zich langzaam met aarde vulde. “Maar nee, hij is geen heks. Hij is gewoon een saaie, niet-magische mens, net als papa.”

“Jouw vader was een fout,” mompelde moeder en ze draaide zich naar het graf.

Een tijdje zei ze niets, keek slechts toe hoe familieleden hielpen Esther te begraven. Lonne wilde zich nogmaals omdraaien om Koen te zoeken in de menigte, maar ook nu hield moeder haar tegen.

“Jouw plaats is hier vandaag,” siste ze. “Zet je familie nu niet voor schut.”

Lonne vroeg zich af of het uit zou maken als ze wegliep. Iedereen wist heel goed dat ze er niet meer bij hoorde.

“Je moet die sterveling vergeten, Lonne,” ging moeder op gedempte toon verder, nog altijd met een hand op haar arm. “Je hoort niet in zijn wereld. Jouw toekomst is te gevaarlijk voor hem.”

Met een zucht rechtte Lonne haar rug. Het laatste wat ze wilde doen aan het graf van haar zus was ruziën, toch moest ze duidelijk maken dat ze niet van plan was haar situatie te veranderen. “Moeder, het is uw wereld waarin ik niet thuishoor.”

“Hoezo hoor je hier niet in thuis? Natuurlijk hoor je hierin thuis. Je bent een Ibis.”

“Dat ben ik allang niet meer. Ik heb het ritueel van Virgilla uitgevoerd.”

“Wat?” Moeders greep op haar arm verstevigde. “Als je zus dit had geweten...”

“Ze wist het. Wie denk je dat de zegen van de matriarch heeft gegeven?”

Moeder ademde diep in en trok haar hand terug. "Het ritueel was leuk toen je nog de tweede zus was, maar het werkt niet meer nu je de oudste dochter bent. De erfenis is te sterk. Ze zal je toekomen."

"Ik accepteer haar niet."

"Daar zul je geen keuze in hebben. Ze vindt je, of je wilt of niet. Laat ons je helpen. Laat ons de erkenning uitvoeren zodat je in elk geval de bescherming van de kring geniet."

"Zoals Esther beschermd was?" De tranen die in haar ogen brandden, veegde ze ruw weg. "Ze is dood, moeder. Esther is dood! Doet u dat wat, of gaat het u alleen maar om de toekomst van uw achterlijke erfenis?" Ze raasde, en het kon haar niets schelen dat iedereen naar haar keek.

"Lonne, gedraag je!"

"U heeft niet het recht mij te zeggen wat ik moet doen!" schreeuwde ze, door haar tranen heen. "Ik ben uw kind niet meer. Dat heeft u de afgelopen jaren heel duidelijk gemaakt!" In al die tijd had die vrouw niet één keer de moeite genomen om contact met haar te zoeken!

Een hand op haar schouder verraste haar. Ze schudde hem af, haar blik nog altijd uitdagend op haar moeder gericht.

"Lon," klonk de stem van Koen achter haar. "Laten we gaan."

Zijn nabijheid had een kalmerende uitwerking op haar. Ze haalde diep adem en draaide zich om naar Koen. Hij bood haar zijn hand aan. Ze greep die stevig vast en volgde hem, weg van de menigte die haar verontwaardigd nakeek, weg van haar fluisterende en wijzende familie, weg van moeder. Koen sloeg een arm om haar heen en ze leunde tegen hem aan terwijl ze doorstapten. Het was bijna de perfecte aftocht, in de armen van een sterveling.

Hoofdstuk 2

“Belachelijk gewoon, zoals ze me mee naar voren trok. Alsof ik nog helemaal bij de familie hoor! En hoe ze tegen me sprak. Ze vindt dat ik terug moet komen. Wat, dus nu ze haar oudste dochter kwijt is, ben ik ineens wel goed genoeg?” Lonne trapte met haar voet naar voren. Gezien haar autostoel helemaal naar achteren stond en ze nogal klein van stuk was, raakte ze niets anders dan lucht. Dat hielp niet bij het verminderen van haar frustratie.

“Ik denk niet dat ze het zo bedoelde.” Koen stuurde de auto rustig naar rechts om de bumperklevende auto achter hen ruimte te geven hen in te halen.

“Hoe moet ze het anders bedoeld hebben?” vroeg ze pissig.

“Ze is je moeder. Misschien mist ze je gewoon.”

“Als ze me zo mist, had ze me best eerder kunnen opzoeken.”

“Wist ze waar je was dan?”

“Esther wist het.”

“En als ze langs was gekomen, had je haar dan binnengelaten?”

Ze snoof. “Als ze zich aan mijn regels kon houden. Maar dat had ze toch niet gekund. Bij haar draait alles alleen maar om het perfecte plaatje van de familie. Zoals zij het in haar hoofd heeft, zo moet het zijn. Wat ik wil, interesseert haar geen moer. Maar nu Esther dood is, moet ik ineens op komen draven, want anders heeft ze geen dochter meer om mee te pronken. Nou, mij niet gezien. Ik wil daar niets mee te maken hebben! Niet met haar en niet met haar magie.”

“Het zal haar toch wel om meer gaan dan alleen dat wiccagedoe?”

Nog zo'n reden waarom ze een hekel had aan haar familie. Magie moest verborgen blijven voor de mensen die haar moeder 'stervelingen' noemde, anders zou er chaos ontstaan. Dat was de voornaamste reden dat ze het ritueel van Virgilla had uitgevoerd met Esther. Nu ze geen magie meer kon gebruiken, voelde het minder alsof ze loog tegen de man van wie ze hield.

"Mijn moeder heeft haar leven gewijd aan 'dat wiccagedoe'. Ze heeft nooit een dag een normale baan gehad."

"In haar tijd kwam het pas net op dat vrouwen buiten de deur werkten," zei Koen, nog altijd kalm. "Mijn moeder bleef ook thuis voor ons."

"Maar jij kreeg geen thuisonderwijs. Jij ging gewoon naar school, net als iedereen."

"In Amerika is thuisonderwijs heel normaal."

"Maar niet in Nederland! Hier krijgt niemand thuisonderwijs. Je weet hoe ik was toen ik net ging studeren, ik wist helemaal niets van de wereld. Weet je hoe awkward het is als mensen het constant over de Amerikaanse verkiezingen hebben en jij niet eens weet wie Donald Trump is?"

"Dat heb je vaker verteld," mompelde hij. "Maar in Amerika weet ook niemand wie Mark Rutte is."

"Ja, dat wist ik ook heel lang niet." Moeder ging nooit stemmen, vond ze niet belangrijk. Ze riep altijd dat ze pas de moeite zou doen zich in Den Haag te verdiepen als de heksenvervolging dreigde terug te keren. Tot die tijd zou ze boven de politiek staan. De arrogantie. Alsof wetten haar niet konden raken.

"Schat, je windt je te snel op."

"Oh, mag dat weer niet?"

"Natuurlijk wel!" zei Koen snel. "Je hebt net je zus begraven, de enige van je familie met wie je nog contact had. Het is logisch dat je gevoel hoog zit nu. Maar het is voorbij. Je hebt je zus de laatste eer bewezen."

Wat maakt het uit wat je moeder allemaal zei? Je kan dat gedeelte van je leven nu achter je laten.”

Lonne zuchtte. “Ik wou dat het zo simpel was...” Niets was simpel als je uit een magische familie kwam.

“Het is zo simpel als jij het maakt,” zei Koen in zijn onschuldige onwetendheid. “Je hebt het recht om te doen wat je zelf wil. En als je er niet uit komt, dan help ik je. Dat is wat het betekent om te trouwen, toch? Om de hele wereld te laten zien dat wij er voor elkaar zullen zijn?”

“Dank je.” Er waren maar weinig mensen die haar zo makkelijk konden kalmeren als hij. Negen van de tien keer was zijn rustige, altijd gecontroleerde gemoedstoestand genoeg om haar te laten aarden. Dat ze hem gevonden had, voelde als een lot uit de loterij, en dat hij ook voor haar koos, maakte haar helemaal warm van binnen. Met hem zou ze een familie hebben die ze zelf uitgekozen had, eentje die niet zo geobsedeerd was door het bovennatuurlijke dat er geen aandacht meer besteed werd aan het aardse leven, het hier en nu.

Het deed pijn dat ze haar oude familie moest afzweren om dat te bereiken. Esther was het laatste draadje geweest dat haar verbond met haar oude leven, voordat ze de vrijheid koos. Nu was dat draadje voorgoed weg, begraven in een gat diep in de grond samen met de stoffelijke resten van de enige persoon in de wereld die haar wellicht beter begreep dan zelfs Koen kon doen.

Een traan rolde over Lannes wang. Snel veegde ze die weg en keek uit het zijraampje terwijl Koen vakkundig de auto parkeerde op de parkeerplaats tegenover hun kleine huurhuis.

“Misschien had ik niet moeten gaan.”

De motor sloeg af en Koen legde een warme hand op haar knie. Ze draaide haar hoofd en keek recht in de bruine ogen van haar verloofde.

“Jij hebt net zo goed het recht om jouw zus te begraven als de rest van je familie. Je ging voor jezelf, niet voor hen.”

Een nieuwe traan prikte in haar oog. Lonne haalde haar neus op en knikte. “Je hebt gelijk.”

“Weet je wat,” zei hij terwijl hij zijn hand terugtrok om zijn riem los te maken, “ga jij je binnen maar lekker ontspannen met je haakwerk, ik kook wel vanavond.”

“Bedankt.” Normaal was vrijdagavond haar avond om te koken omdat Koen dan laat thuis was van zijn werk. Twee van zijn drie collega’s op de afdeling werkten niet op vrijdag en Koen had graag bepaalde dingen afgerond voordat hij aan het weekend begon. Zij was juist meestal vroeg klaar op vrijdag, omdat op haar werk iedereen op tijd naar huis wilde om het weekend te vieren. Hij had speciaal voor haar vrij genomen, omdat ze er zo tegenop zag om alleen naar de begrafenis te gaan, ook al had hij Esther maar een paar keer gezien. Wat had ze toch een lieve vriend gevonden.

“Waar heb je zin in?” vroeg hij terwijl hij uitstapte.

“Maakt me niet uit.” Lonne stapte ook uit de auto en duwde de deur dicht. Ze voelde zich leeg na haar uitbarsting van net. Lekker op de bank zitten met een dekantje over haar heen, een kop dampende thee en haar haakwerk terwijl het eten voor haar bereid werd, klonk als een geschenk uit de hemel.

“Ik denk dat ik voor sperziebonenschotel ga,” zei Koen. “Volgens mij hebben we alles daarvoor in huis. Oh kijk, onze gevederde vriend zit er weer.”

Vanaf het tuinhokje keek een dikke, grijze duif hen aan. Het beest zat daar zo vaak, dat Koen hem een naam had gegeven. Hij had hem vernoemd naar een collega bij IT die volgens hem net zo’n figuur had. Koen vond het wel grappig dat de duif daar zo vaak zat, maar Lonne vond het maar een eng beest. Ze had altijd het idee dat hij haar specifiek aankeek. Ook nu draaide hij zijn kop schuin toen ze naar hem keek. Ze maakte met haar hand een snelle beweging richting het beest, dat een stukje naar achteren hupte maar verder weinig onder de indruk leek.

Hoofdstuk 3

Een tinteling in haar vingers wekte Lonne midden in de nacht uit een onrustige slaap. Dat gebeurde bijna elke nacht sinds het overlijden van Esther. Ze draaide zich op haar rug en knee een paar keer met haar handen in een poging van de tintelingen af te komen. Ze begon ook meteen haar benen te strekken, om de kramp in haar kuiten die zeker zou volgen voor te zijn.

De tintelingen werden erger. Gefrustreerd sloot ze haar ogen en probeerde zich uit alle macht te ontspannen. Ze concentreerde zich op haar ademhaling en beeldde zich in dat ze haar tenen helemaal niet meer voelde, en haar voeten ook niet, of haar enkels.

Ze was te onrustig.

De tintelingen gingen over in een irritant kloppen. Zo erg had ze het nog niet gehad. Was het stress vanwege Esthers begrafenis en het weerzien met haar moeder? Misschien moest ze er toch maar eens mee naar de dokter. Ze had dat tot nu toe uitgesteld omdat het zich vooral 's nachts voordeed, maar dit kon ze echt niet langer negeren. Als het erger bleef worden, waar zou het dan eindigen?

Twaalf minuten nadat ze wakker werd, duwde Lonne zich rechtop. Ze haalde haar telefoon van de lader en deed het lampje aan. Daar koos ze bewust voor, om niet te veel licht te maken. Koen kon door een bombardement heen slapen, maar ze wist dat als ze haar nachtlamp aandeed, hij wakker zou worden en dan zat ze morgenochtend met een vent die chagrijnig was door de onderbroken nachtrust. Met het lichtje van haar telefoon scheen ze op haar ene hand en daarna op haar andere. Het kloppen bleef, maar ze zag niets bewegen. Beeldde ze het zich

maar in? Ze overwoog haar symptomen te googelen, maar midden in de nacht was misschien niet de beste tijd om zich bang te laten maken door wat ze op het internet vond. Ze moest gewoon maandag de huisarts bellen en die zijn werk laten doen. De tintelingen ebden al weg. Hopelijk kon ze zo in slaap vallen.

Ze legde haar telefoon terug aan de lader en zette het lampje uit. Maar net toen ze haar hoofd op haar kussen wilde leggen, klonk een vreemd geluid, alsof iemand zich stootte tegen een kastje. Het klonk redelijk ver weg en ze zou het genegeerd hebben als haar armen niet op dat moment enorm begonnen te tintelen. Nu schoot ze rechtop. Een pulserende sensatie trok van haar handen naar haar schouders en haar handpalmen begonnen te zweten. Ook op haar rug werd ze warm. Ze draaide zich naar de rand van het bed en zette haar voeten op de koude vloer. Op dat moment bezorgde een zacht krakend geluid haar een halve hartverzakking. Het leek wel of er iemand beneden liep.

Ze keek achter zich. Haar ogen waren inmiddels voldoende gewend aan het donker dat ze, met het beetje licht dat via het raampje boven de deur binnenkwam, Koens figuur aan zijn kant van het bed kon onderscheiden. Ze overwoog hem wakker te maken. Die gedachte duwde ze snel weg. Waarschijnlijk beeldde ze het zich maar in door dat irritante gevoel in haar armen en het feit dat ze opgevoed was met het idee dat gevaarlijke wezens zich schuilhielden in het donker. Ze kon Koen beter zijn nachtrust gunnen en zelf gaan kijken, zodat ze zichzelf gerust kon stellen als er niets was.

Snel trok ze haar stevige sloffen aan voordat ze haar telefoon van de lader pakte, het lampje aanzette en onder begeleiding van dat licht zachtjes de kamer verliet. In de hal bleef ze even staan luisteren. Het was doodstil in huis, op het natuurlijke gekraak dat de oktoberwind veroorzaakte na. Ze zou wel even een rondje beneden doen en dan teruggaan naar haar warme bed.

Koens huis was gebouwd in de jaren '80. Het was zeker niet krakemikkig, maar na veertig jaar kraakten de meeste houten traptreden

best wel. Lonne besteedde er weinig aandacht aan en scheen met haar lamp naar beneden. De deur naar de woonkamer stond open. Meestal deed ze die dicht als ze ging slapen om de warmte in de woonkamer te houden. De energieprijzen rezen de pan uit de laatste tijd en elk beetje warmte dat ze vast kon houden, was welkom. Blijkbaar was ze het dit keer vergeten.

Een kleine schaduw zoefde door het licht van haar lampje. Geschrokken hield Lonne halt op de laatste traptrede. Ze scheen haar licht in de richting waar de schaduw heen getrokken was. Een spin van zeker vijf centimeter lang, met dikkere poten dan de meeste spinnen hier in Nederland, zat in een hoek weggedoken. Hij leek niet te reageren op haar licht, maar bewoog zijn voorpoten omhoog langs de muur.

Opgelucht haalde ze adem. De monsters waar ze van jongs af aan van had geleerd om bang voor te zijn, waren demonen en ander nachtsgepuis. Spinnen hoorden daar niet bij. Morgen een keer goed de randen van de woning zuigen, dan had ze vast de meeste van die beesten opgeruimd.

Ze negeerde de spin en liep verder de trap af, de woonkamer in. In een automatische beweging trok ze de deur naar de hal achter zich dicht.

De L-vormige woonkamer was precies zoals ze die achtergelaten had, met haar dekentje netjes opgevouwen over de leuning van de bank en haar favoriete, zachte, paarse kussen in de hoek waar ze altijd zat. Ze draaide naar links, haar lampje schijnend richting de halfopen moderne keuken die Koen en zij vorig jaar samen hadden uitgezocht.

Een donkere figuur stond half verscholen achter de muur van de keuken. Even dacht ze dat het Koen was – de figuur leek net zo lang als hij – maar dat was onmogelijk: Koen lag boven in bed te slapen. Bovendien had deze figuur, die met zijn rug naar haar toe stond, uitsteeksels uit het midden van zijn lijf die Koen niet had.

Een demon? Hier?

Het zweet brak haar uit. Geschrokken drukte ze haar telefoon met de achterkant tegen haar lijf en dook achter een hoge kast in de woonkamer. Ze drukte zich met haar rug tegen de muur.

Haar hart klopte in haar keel. Wat deed een demon in haar keuken? Esther was gedood door een demon, was dat deze? Zelf had ze geen magie meer, dus wat wilde hij?

Ze gluurde om de rand van de kast, haar telefoon nog altijd tegen zich aangedrukt. De gordijnen filterden het meeste licht van de lantaarnpaal die vlak voor het huis stond, maar wat er doorheen kwam was voldoende om de figuur in de keuken te kunnen onderscheiden. Die stond inmiddels in de deuropening, op slechts een paar meter van haar vandaan, de tentakels uit zijn middenrif opgeheven. Details kon Lonne niet zien, maar twee tentakels leken in het zwakke licht van vorm te veranderen. Nee, er liep iets overheen. Getrippel op het laminaat drong tot haar door. Twee figuren zo groot als haar vuist kwamen op haar afgelopen, hun poten zo dik als magere vingers.

Lonne gilte en trok snel haar hoofd terug achter de kast. Ze zag nog net hoe de demon in haar keuken zich naar haar toe draaide. Uit wanhoop schreeuwde ze de eerste naam die bij haar opkwam, de naam die ze als kind als eerste had leren uitspreken.

“EMILY!”

Lonne? De oh zo bekende stem klonk aarzelend in haar hoofd, maar bracht een golf van opluchting teweeg. Ze dacht dat het niet zou werken vanwege het ritueel van Virgilla. Tijd om daarover na te denken, had ze echter niet. De twee dikke spinnen trippelden de hoek om.

“Demon!” riep ze. “Spinnen!” Ze trapte wild richting de beesten. De ene spin verpletterde ze, maar de tweede wist te ontsnappen. Ze deed nog een poging en nu had ze ook de tweede te pakken.

Waar? vroeg de gealarmeerde stem in haar hoofd.

“Thuis! Bij mij thuis. Dat is...”

Ik weet waar het is, zei Emily. Ik stuur hulp. Kun je ze verbranden?

“Ik heb geen magie meer,” bekende ze.

Als dat zo was, kon je mij ook niet bereiken, reageerde Emily nuchter. Jij bent nu de matriarch. Gebruik je kracht.

Matriarch? Degene die de magische erfenis bezat, werd automatisch hoofd van de familie, ongeacht de leeftijd. Het was alsof de kroon werd doorgegeven, zo ontzettend ouderwets. Schichtig keek ze nogmaals om de hoek van de muur. De demon was nog steeds bezig met het creëren van zijn spinnenleger. De meeste bleven bij hem in de buurt, maar een flink aantal verspreidde zich over de woning. Een stuk of tien spinnen kwam haar kant uit.

Haar magie gebruiken, had Emily gezegd. Dat klonk leuk, maar ze had al in jaren geen magie beoefend. Haar handen tintelden. De spinnen kwamen de hoek om. Wat had Emily ook alweer gezegd? Verbranden. Plotseling was het alsof haar armen en handen in de fik stonden. Op hetzelfde moment ontvlamden de spinnen voor haar voeten. Onmiddellijk ebde het kloppen in haar handen weg.

Was het magie waardoor haar handen zo voelden? Tijd om daarover na te denken had ze niet, een volgende groep kwam al haar kant op. Ze richtte het lichtje van de telefoon op de vloer bij haar voeten en wees met haar vrije hand naar de aankomende beesten. Dat was niet nodig voor haar magie om te werken, maar het voelde logisch om te doen. Ze hoefde maar 'vuur' te denken en de spinnen vlogen in de fik. Het ging zo gemakkelijk, dat ze er bijna bang van werd. Was dat vroeger ook zo makkelijk geweest, voordat ze het ritueel van Virgilla uitvoerde?

Een geluid als van een blazende kat, maar dan harder, kwam uit de keuken. De demon reageerde vast op de dood van zijn spinnen. Lonne zocht naar een schuilplaats ter vervanging van de kast waar ze naast stond, maar er was niet veel. Als ze weg wilde uit de woonkamer, moest ze de hal in. Nu was de deur dicht en enkele spinnen zochten naar een manier om er voorbij te komen, maar ze waren te groot voor de kier onder de deur. Als ze naar de hal ging, zouden de spinnen toe-

gang krijgen tot de weg naar de slapende Koen. Dat moest ze zien te voorkomen.

Iets kriebelde rond haar enkel. Ze gilde van schrik om de spin die zich aan haar been probeerde op te trekken. Een tweede zat al op haar pantoffel en een derde was vlakbij haar andere voet. Ze schudde met haar been. De spin op haar pantoffel vloog eraf, maar die op haar been hield zich stevig vast. Ze dacht weer aan vuur. Dat was een fout. Hoewel de spin vlam vatte en dood neerviel, bereikte de vlam haar pyjamabroek, die onmiddellijk in brand vloog.

Ze vloekte en schudde met haar been in een poging het vuur te doven. Ze richtte haar hand naar haar wapperende been.

“Nee. Stop. Doof uit!” Die laatste woorden leken het te doen. Het vuur rond haar scheenbeen verdween en een brandende pijn overviel haar. Meer spinnen kwamen op haar af. Ze negeerde de pijn en verbrandde het ene na het andere beest, maar ze bleven maar komen. Dit zou ze niet lang volhouden. Bovendien moest die demon inmiddels doorhebben dat zijn spinnen niet genoeg waren om haar te verslaan. Ze moest hem uitschakelen, maar hoe? Terwijl ze de spinnen met kleine vuurtjes verbrandde, zodat niet ook het huis vlam vatte, probeerde ze na te denken, maar het was alsof er een mist over alle magische kennis was getrokken. Het enige dat ze kon doen, was die spinnen van zich af houden.

“Emily, wat moet ik doen?”

Je broers zijn onderweg. Hou vol. Vind de kracht in jezelf.

Typisch een lichtgids om met zulke nutteloze aanmoedigingen te komen. Haar broers waren onderweg. Hoelang zou het ze kosten om hier te komen? In haar buik brandde een enorme vlam van magie, zo sterk dat ze er misselijk van werd, maar ze kon niet meer doen dan korte stoten uitsturen. De enige spreuk die haar te binnen schoot, was een spreuk voor afluisteren. Die had ze vroeger vaak gebruikt om te horen wat haar oudere broers en zus bespraken terwijl zij er niet bij mocht zijn, maar daar had ze nu niets aan.

Ze moest het simpel houden. Oké, dat kon ze wel. Ze haalde diep adem, zette nog een paar spinnen in de fik en duwde zich weg van de muur, achter de kast vandaan, haar gezicht naar de keuken. Het licht van haar telefoon weerkaatste tegen de vloer, waardoor ze de figuur van de mensachtige spinnendemon met acht tentakels als armen en benen beter kon zien. Hij stond nu in de deuropening naar de keuken, zijn tentakels naar haar kant gericht. Ze strekte haar vrije hand uit naar de groep aankomende spinnen, haar vingers gespreid en zei: "Zweef."

De spinnen tussen haar en de demon stegen op van de vloer. Hun pootjes klauwden in de lucht, op zoek naar houvast.

De demon produceerde nog steeds spinnen, maar in een lager tempo nu. Vanuit een brede kop keken acht ogen Lonne aan. Ze vroeg zich af of ze hem zou kunnen verblinden door de woonkamerlamp aan te doen. Ze had het nog niet gedacht of alle lampen van de woonkamer sprongen tegelijk aan. Geschrokken kneep ze haar ogen dicht en bracht instinctief haar handen naar haar gezicht. Een moment later klonk het gekletter van tientallen spinnenlijfjes op de vloer. Lonne deinsde achteruit en keek, knipperend tegen het felle licht, naar de vloer. Sommige spinnen lagen daar roerloos, maar de meeste krabbelden overeind om hun weg naar haar te vervolgen.

De demon had zich weggedraaid van haar, zijn gezicht naar de keuken gericht waar het licht nog uit was, dus concentreerde ze zich op het spinnenleger. Dit keer wierp ze zo veel mogelijk beestjes tegelijk hard naar rechts, tegen de muur.

De spinnendemon maakte een hoog, schel geluid en keerde zich om naar haar. Zijn leger van kleinere spinnen werd niet langer aangevuld met nieuwe exemplaren. Raakten zijn krachten op, of had hij door dat zijn soldaten niets konden uithalen?

Wat het ook was, het zag ernaar uit dat hij zich persoonlijk op haar ging richten. Ze ruimde de laatste spinnen op en keek het oppermonster uitdagend aan. Met een verrassende snelheid haalde hij met een

van zijn tentakels uit naar haar. Gillend dook ze weg. De tentakel vloog rakelings over haar hoofd en zwiepte de blauwe vaas met kunstrozen van het ladekastje af. De vaas kletterde kapot tegen de muur. Een tweede tentakel kwam op haar af.

Ze hief haar beide handen en riep: "Stop!"

De tentakel stopte vlak voor haar gezicht. Haar handen werden warm. Een ongemakkelijk gevoel borrelde in haar maag. Het wezen probeerde door haar krachten heen te drukken. Vanuit haar ooghoek zag ze de derde tentakel recht op haar afkomen. Net op tijd sprong ze opzij, naar de plek naast de kast waar ze zich eerder verscholen had. De tentakel miste. De beweging had echter haar magie verstoord en de losgelaten tentakel beukte tegen de kast, die gevaarlijk kraakte.

Lonne vloekte. Alle magie die in haar lichaam zat, was waardeloos zolang ze die niet een beetje kon beheersen. Ze had tijd nodig om zich te concentreren, maar tijd had ze niet.

Twee schimmen verschenen achter de demon. De schaduwen stonden hand in hand. Nee, ze zaten, hand in hand, op stoelen die Lonne niet kon zien. De rechterschim bewoog zijn mond. Zijn monotone zang echode de kamer in, te vaag voor haar om te kunnen verstaan. Ze herkende echter de schaduwen. Haar broers! Ze had hen deze spreuk vaak genoeg zien oefenen vroeger.

De demon trok zijn drie tentakels terug en draaide zijn brede kop naar het plafond. Eén tentakel haalde uit naar de schimmen, maar ging er dwars doorheen. Ook de tweede tentakel verstrooide slechts het beeld.

Ze moest nu handelen. Haar broers zouden de aandacht van de demon niet lang kunnen vasthouden. Ze klapte haar handen tegen elkaar, vouwde haar wijsvingers naar beneden en legde haar middelvingers tegen haar lippen. In stilte concentreerde ze zich op de kracht binnen in haar.

Het ongemakkelijke gevoel in haar maag groeide terwijl haar lang weggestopte krachten hun weg naar buiten zochten. Ze voelde zich

licht en zwaar tegelijk, warm en koud, niet van deze wereld. De kamer begon te draaien. De kracht vlamde zo hevig op, dat ze zich maar amper staande kon houden. De demon realiseerde zich blijkbaar dat de verschenen broers slechts schimmen waren en trok zijn tentakels weg van hen. De eerste schoot alweer richting haar. Lonne haalde diep adem en met alle wil die ze kon opbrengen, stuurde ze haar magie naar de demon.

“Brand.”

Witte vlammen schoten uit de spinnenkop. Een hoge, schelle schreeuw ontsnapte aan het monster en de tentakels sloegen om zich heen. Ze moest een stap achteruit doen om niet te worden geraakt.

Plotseling begon het beest te roken. Zag ze het nu goed, of werden de vlammen kleiner? Ze concentreerde zich op de kracht in haar binnenste, negeerde de draaiierigheid zo goed ze kon en richtte haar handen naar het wezen. Tegelijk met het oplaaien van de vlammen, laaide koppijn bij haar op. Sterren verschenen voor haar ogen. Ze liet zich op haar knieën vallen, maar hield haar vingers op de kop van het spartelende beest gericht. De magie van het beest begon te slinken. Nog heel even!

Met een luid geknetter spatte het monster uit elkaar. De flitsen van de desintegrerende demon waren zo fel, dat Lonne haar ogen moest dichtknijpen. Het geknetter ging over in knisperen, dat langzaam wegbebe. Voorzichtig opende ze een oog. Op wat schroeiplekken van de spinnen die ze had verbrand na en de kapotte vaas op de vloer was er geen teken meer van de demon of zijn legertje spinnen te bekennen. Ze glimlachte opgelucht. Toen begon de kamer te draaien. Hevige krampen kwamen op en ze liet zich op handen en knieën vallen. Maagzuur en avondeten dwongen zich de verkeerde kant op en spetterden op de vloer. Die vervloekte erfenis was een stuk sterker dan ze had gedacht.